

**Unje
der
Zorgelozen**

Driemaandelijks gazet / april, mei, juni 2020
Extra editie
Afgiftekantoor 8500 Kortrijk Mail
v.u. Klaartje Mertens, Unie der Zorgelozen vzw,
Pluimstraat 7, 8500 Kortrijk
P-erkenningsnummer 608 253



PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

De Zorgelozen Krant

Editie Lock Down 3 - Juni 2020



Bert Lelieur

Voorwoord

Tussen mondmasker en ontsmettingsmiddel
liggen de goesting en de angst zij aan zij,
met als baas Marc Van Ranst.
Nee het mag niet, dat kussen en dat tegen de gilet trekken,
daar lust de viroloog geen pap van.
Ook tante Erika blijft pleiten voor de correcte afstand.
Nee, ik neem ze niets kwalijk, wel integendeel,
mijn woorden zijn vol begrip.
Ze hebben het grootste ontzag voor de draagwijdte van hun wetenschap.
Voor hun talent om te laveren
tussen Vlaamse en federale noden en wensen.
Deze laatste hun gevecht met de logica der dingen
is af en toe redelijk bangelijk,
hun beslissingen lijken te passen in een surreëel spektakel
in ons land dat nog met haken en ogen aan elkaar zit vast geklonken.
Het lijkt een megascenario van één of andere verdoken cineast,
met zin voor pathos en drama, met bizarre humor en wendingen
die nog zoeken naar een verbijsterende plot.
Ja, het is verre van gemakkelijk om in deze wonderlijke tijden
te blijven vechten en strijden voor een visie die voldragen en gedurfd is.
Welke wetenschapper mag aan de touwtjes trekken
voor mobiliteit, klimaat, armoede en de economische ramp
die voor komt te liggen? Wie?

En wij, de mensen die wat bang naar de toekomst kijken,
die ontelbare keren de handen wassen,
die voorzichtig en doordacht met de regels omgaan,
er zelfs niet mee durven spelen,
kijken intussen naar de lege zaal, de lege ruimte
en het volle blad dat voorlag.
We zuchten en vloeken, we worden wat boos op deze situatie.
We weten en beseffen maar al te goed
dat we zullen moeten tevreden zijn met veel minder.
Dat snijdt de adem af, dat doet pijn, dat doet in de haren krabben.

Maar na dat gefrons, dat denk- en giswerk
doemt uit de leegte een fris idee.
Je haalt uit je schuif wat je had verstopt wegens geen tijd
of niet de juiste moment en er wordt een mogelijkheid geboren.
In de stilte van de zaal zie je dan meer,
zie je dan de schoonheid van onze taal,
dat werk met velen dat nooit af geraakt.
Nee de angst is geen goeie raadgever, de verbeelding des te meer,
daar ligt de opening om deze tijden te vatten in een werk,
in een tekst, een beeld, een spel.
Iets dat intens en hoopvol danst met het leven,
met het gebrek aan ontmoeting, een hand, knuffel of kus.
Iets dat onze wanhoop toont maar evenzeer onze weerbaarheid,
dat getuigt over onze zoektocht
naar de levende en spelende samenleving,
iets dat grimmig lacht en schopt tegen de schenen.
Weet je, die zwijgt of zich in stilte hult maakt zijn punt niet,
die roept al zeker niet,
die onverdroten werkt aan zijn traject zal misschien iets vinden.

Bij ons zit dat vinden in mensen, in delen van koffie en wat meer.
Wij zijn de virologen van de pijn, de kwetsbaarheid,
de schoonheid en de humor van elke dag.
We doen onderzoek naar een vaccin tegen verzuring en onkunde,
tegen racisme en extremisme,
tegen eenzaamheid en armoede.
Ook ons onderzoek is een race tegen de tijd,
ook wij voelen de druk van het beest en de economische malaise.
We kennen onze plaats in dat spel.
We zijn overtuigd van onze wetenschappelijke waarde.
Ons labo is door de crisis wat in snelheid gepakt,
maar nu zijn we opnieuw aan de slag.
Wat er nu reeds bovendrijft is de noodzakelijke medicatie
van de ontmoeting, van de noodzaak om het onderzoek te delen
en met onze bevindingen te spelen.
Allemaal onder de controle en de wetten van de virologen,
die zijn tenminste helder en efficiënt.

Ja, optimisme tot in de kist.
Hoop tot voorbij het gaatje.
De rug rechten tegen je eigen spoken.
Niet aan opgeven denken.
1,5 meter is geen honderd.
De bubbel is groot genoeg.
De verbeelding zal zorgen voor de juiste pil.
En wij alleen zullen er schatplichtig aan zijn.
Zo niet hebben we geen bestaansreden,
zetten we onszelf buitenspel.
Punt.

Geert Six



*Verjarende
Zorgelozen
krijgen dankzij
Marie-Anne
nog altijd
een kaartje
in de bus*



In de zaal hebben Sophie en Willem (Circus Katoen) zopas de eerste embryonale stappen voor hun volgende productie gezet. Natuurlijk helemaal Corona-proof in hun eigen bubbel. (residentie PERPLX ism Unie der Zorgelozen)

De Unie in coronatijden

Beste Zorgelozen,

Jullie vroegen je misschien ook al af hoe we bij de Unie onze werking gaan organiseren in deze tijden van corona. Wat met de voorstellingen, de Koffieklets, de Resto, Allez, Chantez!...

We hebben beslist om alvast tot na de zomervakantie geen publieke momenten meer te organiseren (dat mag sowieso maar opnieuw vanaf 1 juli, met in acht neming van alle afstands- en andere regels). De koord is nog te slap om er samen op te dansen; het virus is niet weg en zoals je weet komen bij ons nogal wat mensen uit de 'risicogroepen' over de vloer, voor wie toch nog steeds wordt aangeraden extra voorzorgsmaatregelen te nemen. Ook willen we geen activiteiten organiseren die flauwe afkooksels van zichzelf zouden zijn: geen Koffieklets waar niet iedereen naartoe kan komen, geen Resto zonder ontmoeting, ... Daarbij beslisten de mensen van Allez Chantez zelf al om hun zangavonden te annuleren, alvast tot het einde van het jaar (ze zoeken intussen naar manieren om mensen toch samen te laten zingen), en ook het Vegan Palace team wacht liever nog even af vooraleer ze weer in de potten willen roeren.

Naast het vele gevloek en de frustraties door de confrontatie met het beest zijn er zeker ook lichtpuntjes. We zoeken hoopvol naar nieuwe wegen die we kunnen inslaan. Naar nieuwe instrumenten die een kleine, fijne, intieme ontmoeting mogelijk maken en een artistiek resultaat afleveren. Zoals we al een videobijdrage maakten voor de digitale Sinksenfeesten.

In het najaar komt het boek hoe dan ook uit en zal er een voorstelling zijn, wat de vorm daarvan ook moge zijn. Info over andere activiteiten komen na augustus en met de voortschrijdende inzichten.

Maar weet dus dat we allemaal terug aan de slag zijn en bereikbaar via de gekende wegen. We stellen het wel!

Hoopvolle groeten

Unie der Zorgelozen

Straks komt de toekomst

moesten we nu eens nog enkel huizen bouwen
en pretparken die vijfhonderd jaar
bewoonbaar blijven met carrousels
en ridderverhalen aangedreven door de wind
moesten we nu eens bij de geboorte van elk kind
minstens één hoogstamboom planten
en hem dan voor altijd laten staan

moesten we nu eens wat minder
dromen begraven in zakken van plastic
en wat meer verliefd zijn
meer verhalen en meer zoenen
ook voor wie trager is
opgehokt in ziekte en verdriet

de auto op slot
met tramtreinbus naar ons lief
bloemen zaaien op de autostrades
en lijstergezang in de avondlucht
moesten we nu eens beginnen
met minder kinderen maken
en minder vernietigen
met mateloos liefhebben
wat er reeds is

moesten we nu eens
meer dromen en minder willen
meer tijd en ruimte laten
voor de kosmos en de toekomst morgen

José Vandenbroucke
18mei2020

Katleen

Het droevige nieuws dat Katleen Dekyvere er niet meer is bereikte ons. Vooral toen we in Villa Lauwers vertoefden sprong ze nu en dan binnen. Kwam ze naar de resto, stak een handje toe tijdens de mailing, kookte, hielp mee met een voorstelling, schreef iets voor het krantje, fotografeerde... Een tijd terug maakte ze voor de Unie een schilderwerkje en een gedicht om te gebruiken voor een verjaardagskaartje. Het gedicht typeerde haar.



Bedankt voor wie je was
en voor jouw meestal schijnbaar
onzichtbare maar wezenlijke
bijdrage aan de Unie
Rust zacht Katleen.



ik
jij
jij geeft
ik geef
ik krijg
jij krijgt
'wij' krijgen
in het geven
'leven'...

Katleen Dekyvere

Corona... uitdelen van K maskers!

Heb ik me weer laten gaan? Neen, hoor.

In mijn mailbox vond ik een mailtje van de Unie... In K-town zoeken ze vrijwilligers om mondklappers uit te delen. Ja, ik geef me op en ik kan omslagen ophalen, drie winkeltassen, in Antigone. Oef, niet ver van mijn deur. Oef, na een paar administratieve problemen, ja, Pallemans is Mullemans niet hé... een bedeling van een 150 omslagen... hoe pak je dit nu aan? Om uit te delen?



Frank Mulleman

Ja, een gepensioneerde factuur, ook wel acteur, in de gedachten... Hoe zou jij dit doen om deze grote omslagen te verdelen, rond mijn deur... tegen corona? Creëer je eigen georoute!

Ja, zijn het 'zotjes'*? Dan is het poepsimpel... iedere brievenbus daar stop je een zotje in. Neen, het zijn geen zotjes... aan de bewoner van 'deze straat met nummer 3.041'. Zonder naam hé. Georoute.

Zoek de brievenbus... niet gemakkelijk hoor! Veel brievenbussen hebben niet eens een nummer. Soms ne keer bellen, maar gewoonlijk geen gehoor. Soms is de brievenbus om het hoekje of achter een pseudo afgesloten voordeur, een weetje! In veel gevallen zijn ze dan nog te klein om een A4 omslag te ontvangen.

Nu heb ik nog meer respect voor de postbode hoor.

Het is ook ne keer een andere manier om de buurt te leren kennen, tussen den tribunaal en de Leie. Het valt op hoeveel alleenstaanden er hier wonen.

Frank Mulleman

* zotjes, in de postterminologie: reclameblaadjes, verkiezingsfolders,... om in iedere bus te steken.



**Koude stad
van praal en steen
het hoofd,
niet wetend waarheen
weet geen blijf
als zou het barsten
op het lijf**

Petra de Buyck

Beste Frank Kafka,

ik las je 'covid19 1mei2020' en 'het beestje dat de wereld verandert' in de tweede Lock Down Krant van de Unie. Ik wou net gaan zwijgen over dat coronagedoe, mijn bedje gespreid etc... maar jij steekt er terug het vuur in. 1 mei 2020 zonder tarara! En het strijkijzer van het totalitaire. Covid19 mag dan al geen totalitair iets zijn, doch wel iets totaals, met een nieuw modewoord: global shit. Al lijkt het mij op en na 1 mei niet hetzelfde voor iedereen. Eigen volk eerst betekent 'geen zieken in de familie en indien wel: voor ons en de onzen een goede verzorging aub, want daar hebben wij zelf voor betaald.' Bij onze mutualiteiten zijn de gemaskeerde privéverzekeringen zoals Kliniplan etc... reeds flink ingeburgerd. Meer zorg voor wie meer betaalt. En het homeworking en in beperkte kringen achter de gordijntjes vergaderen deden sommigen reeds voor covid19 arriveerde. Bubbels zijn niet na 13 maart ontstaan: ze waren er reeds, daarvoor hadden we de Chinezen en hun dode hond niet nodig. Vraag dat maar aan je bankier.

Verleden jaar trok ik op 1 mei naar Harelbeke waar de sossen samen met de groenen nog wel feestten. In de gemeente waar ik leef was er bij de verkiezingen verleden jaar voor het eerst geen sp.a meer, laat staan dat er ooit een PVDA zou geweest zijn. Gelukkig zijn er nog ABVV'ers en is nog niet iedereen overgelopen naar een ziekteverzekering bij privé verzekeringsmaatschappijen. In die andere gemeente waar ik woon lijkt de sp.a zich in hun samenwerking met de liberalen te schamen dat ze van links volk afstammen. Dus ik op 1 mei vorig jaar naar Harelbeke. Daar veel rode vlaggen en rood volk. De Internationale werd gezongen met geheven vuisten. Ik zong niet mee. Ik ben een politieke softie. Applaudiseren gaat me beter af dan hymnes zingen en het vaderland der proletariërs verdedigen met het blanke zwaard. Ik zou eens radicaal partij moeten kiezen. Het enige waar ik radicaal in ben is in de liefde. Dat is 'my freedom'. Mea culpa. Ik maakte op 1 mei 2019 een foto van een rode roos. En ging dan naar huis. Toen ook zo betreurend weinig rode vlaggen in de straat.

Dit jaar dus noppes, geen samenscholingen als getuigenis van solidariteit en gelijkgezindheid. Enkel het met vlaggen zwaaien op je kot. Liefde via skype. De sp.a stuurde een affiche met de woorden: 'Allemaal samen

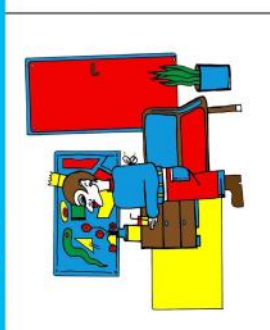
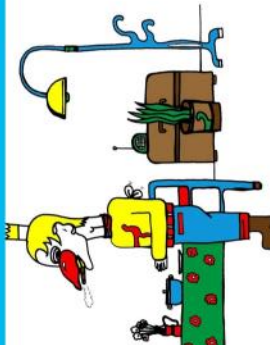
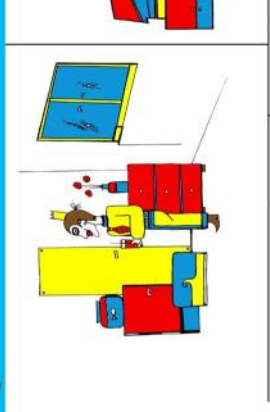
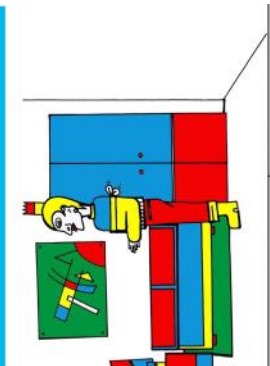
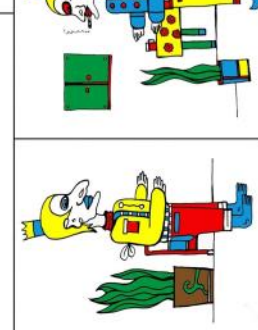
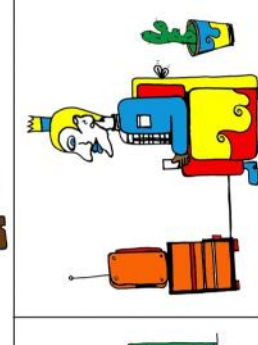
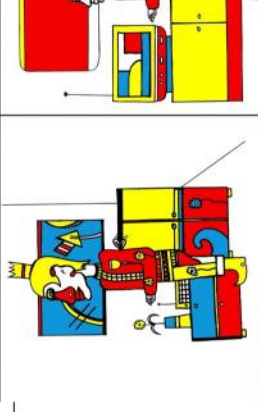
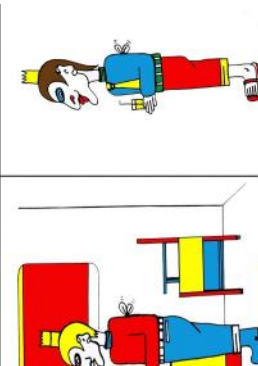
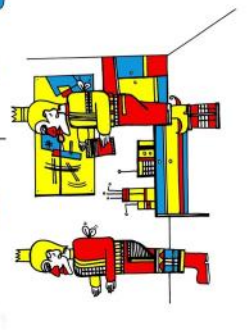
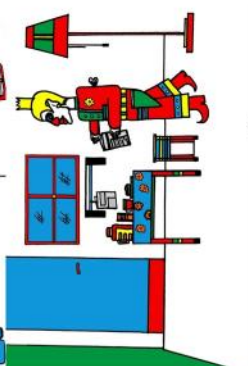
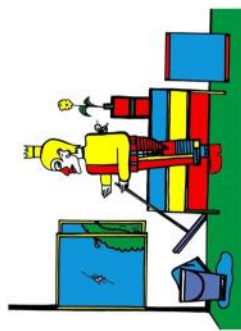
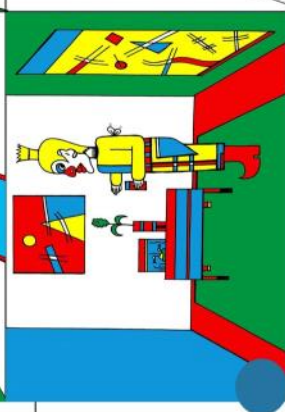
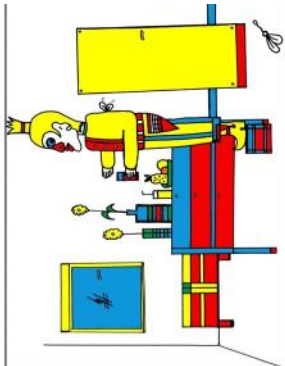
vooruit'. We hingen ze aan ons venster. Aan de andere vensters hartjes en beertjes. Overal witte vlaggen met het terechte 'Dank U' voor de zorgverleners, één blauwe van Club Brugge, maar geen enkele rode! Geen T-shirts meer met de kop van Eedje Anseele, vader van de sociale zekerheid die nu belangrijker is dan ooit! Gelukkig was er rond 18u die prachtige regenboog om 1 mei 2020 af te sluiten.

Ja, om bang van te worden. Niet enkel omwille van de fysieke, biologische dreiging, maar ook omwille van de sociale en syndicale gevolgen. Als de bazen van het land er nu weer in gaan snoeien om de keizer te geven wat de keizer vraagt en voor ons de rest, kunnen we niet met overvolle, ja zelfs extra ingelegde treinen, naar onze hoofdstad om daar met zoveel duizenden te laten zien dat we er nog zijn en het links gedachtegoed leeft. Nu mogen we enkel een knopke indrukken op www/sp.a of www/PVDA. En lokaal mogen we ook niet meer op De Grote Markt samen met de ACW'ers en de Groenen het 'El pueblo unido jamás será vencido' staan scanderen. Ik zit hier wel te schrijven aan jou en aan al de Unie'ers, maar we staan er zo alleen voor. Elk rood in eigen kot. Misschien vindt een knap jong iemand wel een oplossing zodat we, wanneer het noodzakelijk is, zichtbaar fysiek in actie kunnen komen. Voorlopig mag dat 'Allen samen' enkel virtueel. Corona is meer dan een fysiek gevaar. Het maakt het 'Allen samen vooruit' een romantische slogan, een oude Don Quichote-droom. Dat is wat me bang maakt. Maar wie bang is ziet de zaken verkeerd. Enfin, let toch maar op wanneer jij je zondags hemd strijkt, kameraad. En geef mij couragie.

José Vandenbroucke



Bert is tot eind oktober aan de slag bij de Unie. Hij is fervent tekenaar (zie ook frontpagina) en pakt hier de muur in het waskot aan...



Het mondmaskerfabriekske

Toen ik doorhad dat er mondmaskers gingen nodig zijn en we daarvoor niet konden rekenen op vaderschap, besloot ik om thuis aan de slag te gaan. Ik haalde een patroon van het internet, raapte al mijn lapjes stof samen en begon ik er aan tot mijn stof op was.

Op een dag stuurde Caroline mij een mail. Of ik zin had om maskers te komen maken. Dat was beter dan alleen thuis mijn kas op te fretten. Ik kwam met heel mijnen bazaar naar de Unie. En we zijn aan de slag gegaan. Nathalie, Caroline en ikzelf in eerste instantie. Later kwamen Maria, Gino, Lena en Nora er nog bij. Toen waren we per keer met 5-6 en dat was het maximum om alles veilig te laten verlopen. Want het zou toch raar zijn dat we om ons te beschermen tegen Corona gevaarlijk gingen doen. We werkten zo ver mogelijk van elkaar en hadden een mondmasker aan. Nathalie zorgde dat alles gesmeerd liep, Nora en buurvrouw Lena sneden de patronen en elastieken. Maria, Gino en ikzelf stikten de boel samen. Ondertussen deed Caroline verder en stond ze ons ook bij.

Na weken thuis te hebben gezeten in onze eigen cocon en enkel contact te hebben gehad via Messenger of WhatsApp deed het heel veel deugd om echt mensen te zien. Ik keek daar echt naar uit. Ik hoorde van iedereen dat ze al verlangden naar de volgende keer. We babbelden over alles. Over hoe moeilijk de Corona-periode was voor iedereen, over eten maken, over haar snijden, over hoe we elkaar konden helpen op allerlei gebieden. Intussen is er tussen de vrouwen en man die meehielpen echt een goed contact ontstaan. We bellen eens met elkaar en zullen zeker nog afspreken. Zo leerde ik Maria en Gino beter kennen en ontdekte ik welke warme mensen dit zijn. Na 8 juni spreken we zeker bij mij thuis eens af.

De laatste keer werden de maskers gewassen, gedroogd, gestreken en in zakjes gestopt. We maakten er in die 7 naainamiddagen zeker een 400-tal. Daarvan gingen er naar de voedselbank De Vaart, het Rode Kruis Opvangcentrum Menen, de mama's van de basisschool de Drie Hofsteden en natuurlijk ook de Unie.

We vinden het jammer dat we klaar zijn. En kijken uit naar het volgende projectje.

Claudine Deschamps



IETS

Iedereen wil wel iets
de meesten geloven iets,
dus ze denken aan iets
doen ze dan wel, die, iets?

Stappen ondernemen voor die iets
stappen vooruit, bereik, iets
stappen terug, uitstel, iets?

Stappen blijven plannen voor iets,
anders bereik je niets.

Geloven, denken, willen, is niets,
stagneren, luieren, bereik, niets.

Wensen, en dan de stappen
formule van wensen, denken,
voor die wens, doe de stappen.

Blijf niet steken in denken!

Jérôme Duchateau

In,
in
geen
zinnen
wil
ik
zoek.
Het gaat u
goed.
Filip

Stille,
stille
koerst
het
verlangen.
Het gaat u
goed.
Filip

Geen,
je ogen
vertellen me.
Weerspiegeling.
Van.
Het gaat u goed.
Filip

Tekst,
Acht
moest
stille
immers
omdat
is je
we
zagen.
Het gaat u goed.
Filip

Solitairenosc

Al enige tijd zag ik een wespachtig insect in en uit een spleet aan de muurbekleding van mijn terrasje vliegen. Dit kon maar één ding betekenen... Een nest aan mijn terrasje, dat zag ik niet zitten. Even denken aan de mogelijke oplossingen... De spleet dichtkloppen met een kuisvoorwerp voorzien van een lange steel, zoals daar zijn een borstel, een trekker, ... lukte niet. Een ladder die lang genoeg was had ik niet, en bovendien zou ik daarop moeten gaan staan vlak naast mijn reling op de vierde verdieping, brrr... Dan maar de spleet dichtgeplakt op een - al zeg ik het zelf - ingenieuze manier. Een lang stuk Duck tape op een trekker leggen - gelukkig was het windstil - en dit dan rustig ter plekke aanbrengen. Geef toe, noodsituaties leiden vaak tot oplossingen waarmee je jezelf met verstomming slaat. Okee, deze klus was geklaard, over tot de orde van de dag.

Wesp is erg volhardend en blijft pogingen ondernemen om binnen te geraken. En dan... vindt ze een ander gaatje... Ongelooflijk toch hoe ze steeds weer de weg vindt naar mijn terrasje. Eerste poging om gaatje dicht te plakken lukt niet helemaal. Volhardende wesp geraakt met veel moeite toch nog in het kleine gaatje. Dan maar werkje afgemaakt. Gewacht tot ze weer uitgevlogen was uiteraard. Ondertussen veel respect voor dat nooit opgevende wezentje. Er zijn vast nog héél wat betere nestplekjes voor jou, meid. Maar ach, dat was eventjes buiten het volhardende karakter van dat wespje gerekend ! Dat bleef namelijk poging na poging ondernemen om binnen te geraken. Ik zag bijna de vertwijfeling en radeloosheid in haar nerveuze heen en weer gevlieg. Dan weer vloog ze weg, maar steeds, na een tijdje, verscheen ze weer ten tonele. En dan, je gelooft het of niet... vond ze een ander gaatje aan de muur er tegenover! Ongelooflijk toch hoe dat schepsel steeds weer de weg vond naar mijn terrasje! Bestaat er zoiets als een interne gps bij dat onding? Wegwijzertjes ginder boven?

Een eerste poging om dat gaatje ook dicht te plakken lukte niet helemaal. Ik had de kunst toch nog niet volledig onder de knie. En ja, de volhardende wesp geraakte met veel moeite toch nog in het kleine gaatje dat ik stoemelings open gelaten had. Ik merkte bij mezelf het respect voor dat wezentje groeien. Niet opgeven, vechten voor je doel, ... Maar,

à la guerre comme à la guerre, het was zaak nu om het hoofd koel te houden en de fatale slag toe te dienen. Uiteraard wachtte ik tot mevrouw weer uit het gaatje gekomen was, en toen plakte ik ook dat onherroepelijk dicht. Ziezo, probleem opgelost, er zijn vast wel betere nestplekjes voor jou weggelegd meid.

Uiteraard deed ik dit voorval op ons geliefde Facebook, met bijhorende foto's. Tot... een natuurminnaar mij erop attent maakte dat het zeker geen wesp betrof. Hij zou het eens opzoeken. Tjah, wat kon het dan anders nog zijn? Dat wist zelfs ik! Een bij dus... geen honingbij maar een wilde soort, een gehoornde metselbij meer bepaald. Een solitair wezen dat wel eitjes legt en voor een nageslacht zorgt, maar geen last bezorgt.

Daar stond ik dan. Mooi hoor. Trots, ja?! Een solitair wezen, net zoals ik, zomaar eventjes botweg de deur gewezen. Misschien wel de dood ingejaagd. Is dit dan een gebrek aan Solitairiteit, Solitairity, Solitairité, Solitairnosc? Ik moest me schamen. Bij wijze van penitentie ga ik een bijenhotel installeren in de tuin van mijn dochter.

En alsof mijn schuldgevoel nog niet groter kon zijn: die dag kwamen drie dierbaren op bezoek voor moederdag. Er kon dus gerust nog iemand in mijn bubbel... bij.

Linda Dedeurwaerder

**Gisteren zag ik
een roodborstje
in onze wintertuin,
terwijl filou aan 't snoezen was
voor het raam binnenshuis
en de kanarie hoog meezong
op de 9de van Beethoven
mijn papa, onze papa,
we zien je graag**

Petra de Buyck

Beste Medeburgers,

Ik zal er niet veel woorden aan vuil maken: ik ben die ganse coronabazar zo beu als koude pap. Ik weet het, er is één van de coronavirussen, een nieuw blijkbaar, waarvan de ganse wetenschap ongeveer geen barst weet en waartegen geen vaccin bestaat. Dat is de werkelijkheid en daarmee zullen we moeten leven en sterven, met hoop op beter. Zoals we altijd al gedaan hebben.

Daarmee godganse dagen hele kranten, radioprogramma's of televisiejournaals vol lullen, dank u wel. Men laat dan af en toe een echte wetenschapper aan het woord om die daarna, o gruwel, onmiddellijk te minimaliseren. Politici, al dan niet besluitvaardig, kippen zonder kop eigenlijk, weten het beter en best. Mijn voeten. Af en toe laat er een per ongeluk het masker vallen. Ik noem geen namen maar een voormalige minister van landsverdediging ontpopte zich tot een ware dictator en een zoon van zijn vader zat in de studio te glunderen alsof er verkiezingen op komst waren.

Naar men zegt is de dankbaarheid tegenover De Zorg plots oneindig groot. Ik neem aan dat dit eindelijk tenslotte toch eens zal resulteren in een behoorlijk loon en minder witte woede bij de volgende betoging. ('Pech' fluistert mijn kristallen bol.)

Wel is uitgerekend hoe groot de economische schade is en wordt er gewerkt aan een economisch herstel. Schrijver dezes zou graag hebben dat ook eens uitgerekend wordt hoe groot de sociale schade is, en kwestie van te kunnen vergelijken mag dat eveneens in euro uitgedrukt worden.

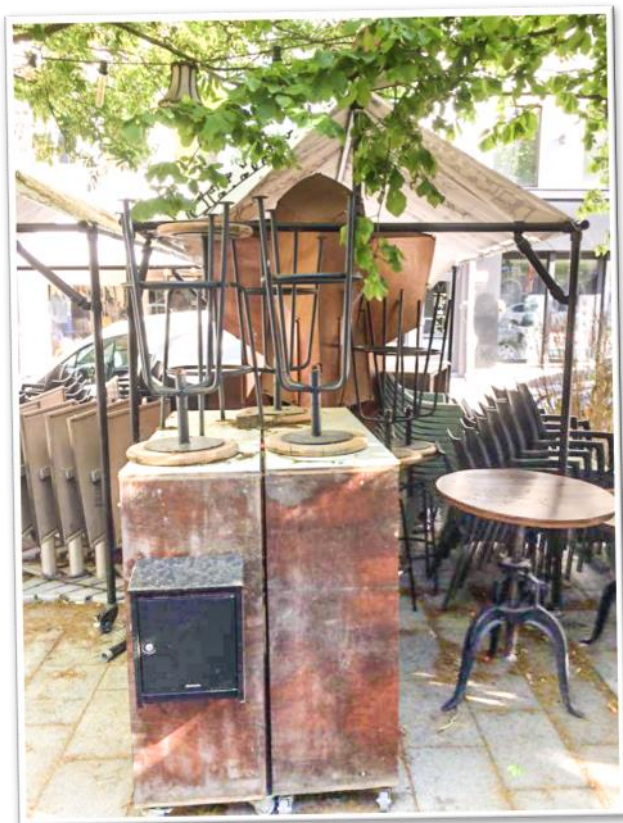
De toekomst ziet er ook niet zo florissant uit. Blijkbaar mogen we ons nog dit jaar aan een tweede golf verwachten en de komende jaren is het van hetzelfde laken een broek. Een mogelijk vaccin zit amper in de testfase en genezen zieken die covid-19 overleven hebben misschien geen immuniteit opgebouwd.

Van de weeromstuit verschijnen dan utopisten en Big Brother fans ten tonele die even gaan uitleggen hoe de samenleving in de toekomst zal verlopen en hoe we ons daaraan zullen moeten aanpassen. Voor die bet-

weterige ramptoeristen heb ik twee Engelse woorden die hier niet voor publicatie vatbaar schijnen te zijn: het eerste begint met een F en het tweede eindigt ermee.

De werelddol, dat stipje in het kolossale universum, zal niet ophouden mee te walsen met de rest van de Melkweg. En elke dag zal beginnen met zonsopgang, regen of geen regen, en zonsondergang zal niet het einde zijn. Zoals immer zal morgen een nieuwe dag zijn, met nog wat doornen van gisteren, maar met zicht op rode rozen.

Johan Walgraeve



Miep Lambrecht

Dansen

We kunnen nog
dansen in de douche,
walsen in de weide,
fietsen op de fiesta.

Fiesta op de fiets,
salsa in de slaapkamer,
dromen in de tuin
van wat zon en zee.

Ik zag...

de visser die vist op zijn savatten,
den boer die denkt aan zijn patatten,
de man die slentert over 't straat
en weet waarheen de wereld gaat,

de vrouw die breit aan haar verhaal,
het kind dat lacht om iets banaals.
We vissen, dromen allemaal
van 't eind aan al dit abnormaals.

Miep Lambrecht

Sinksen in de Wolken

Logischerwijs gingen de ‘echte’ Sinksenfeesten dit jaar niet door. Desalniettemin werd er gefeest! Via de digitale wegen kwam er een alternatief tot in ons kot. Tijdens het openingsmoment, gepresenteerd door Wim Opbrouck, brachten Roos, Bernard, Miep, Johan, Geert, Claudine, Maria, Filip en Nathalie het gedicht ‘*Er moeten mensen zijn*’ van *Toon Hermans*. Op een zonnige middag kwamen de dichters toe, verorberden een taartje en repeteerden nog wat aan de tekst. Iedereen droeg apart het gedicht voor ergens in of op de Scala en de mannen van het Chemisch Circus namen op en monteerden alles tot een mooi geheel. Een filmke tonen op papier is nogal moeilijk. Vandaar vind je enkele screenshots van de opname, wat sfeerbeelden en het gedicht op deze en volgende pagina. Wie wil kan surfen naar <https://www.sinksen.be/openingsmoment>, omstreeks de 42ste minuut zijn wij aan de beurt. Allicht vind je het filmke binnen enkele dagen ook op onze website terug.

Veel kijk-, lees-, luisterplezier!



ER MOETEN MENSEN ZIJN

Er moeten mensen zijn die zonnen aansteken
Voordat de wereld verregend
Mensen die zomervliegers oplaten
Als 't ijsig wintert
En die confetti strooien tussen de sneeuwvlokken
Die mensen moeten er zijn

Er moeten mensen zijn die
Aan de uitgang van 't kerkhof ijsjes verkopen
En op de puinhopen mondharmonica spelen
Er moeten mensen zijn die op een stoel gaan staan
Om sterren op te hangen in de mist
Die lente maken van gevallen bladeren
En van gevallen schaduw licht

Er moeten mensen zijn die ons verwarmen
En die in een wolkeloze hemel
Toch in de wolken zijn
Zo hoog
Ze springen touwtje langs de regenboog
Als iemand heeft gezegd:
Kom maar in m'n armen

Bij dat soort mensen wil ik horen:
Die op het tuinfeest in de regen dansen
Ook als de muzikanten al naar huis zijn gegaan

Er moeten mensen zijn die op het grijze asfalt
In grote witte letters 'liefde' verven
Mensen die namen kerven in een boom vol rijpe vruchten
Omdat er zoveel anderen zijn die voor de vlinders vluchten
En stenen gooien naar 't lenteblaauw
Omdat ze bang zijn voor de bloemen
En bang zijn voor ik hou van jou

Ja, er moeten mensen zijn met tranen als zilveren kralen
Die stralen in het donker
En de morgen groeten
Als het daglicht binnenkomt op kousenvoeten

Weet je, er moeten mensen zijn die bellen blazen
En weten van geen tijd
Die zich kinderlijk verbazen
Over iets wat barst van mooiigheid

Ze roepen van de daken dat er liefde is en wonder
Als al die anderen schreeuwen: alles heeft geen zin
Dan blijven zij roepen: nee, de wereld gaat niet onder
En zij zien in ieder einde weer een nieuw begin

Zij zijn een beetje clown
Eerst het hart en dan het verstand
En ze schrijven met hun paraplu 'i love you' in het zand
Omdat ze zo gigantisch in het leven opgaan
En vallen en vallen en vallen en opstaan

Bij dat soort mensen wil ik horen:
Die op het tuinfeest in de regen blijven dansen
Ook als de muzikanten al naar huis zijn gegaan
De muziek gaat door
De muziek
Gaat
Door

Toon Hermans



Colofon

Medewerkers: Frank, Bert, Petra, José, Stefanie, Claudine, Caroline, Jérôme, Filip, Linda, Miep, Johan, Geert, Joon, Heroen

Foto's/afbeeldingen: Katleen, Miep, Bert, Frank, Stefanie, Chemisch Circus, Caroline, Heroen

Contact: tel 0497 48 02 65 of heroen@uniederzorgelozen.be